

Em Việt Nam Bí Ẩn

Trịnh Thanh Thủy

Khi cuộc hành trình đi về miền nhiệt đới nóng ẩm của tôi đổi hướng từ Thái qua Việt Nam thì khí hậu cũng theo ngày tháng mà nóng dần lên. Tiếng gọi giục giã của Sài Gòn không còn là những rạo rức, háo hức nóng bỏng thương nhớ của những năm đầu người trở về, không còn câu chào mời hết sức niềm nở cho các Việt Kiều từ ngàn dặm xa của người ở lại. Trong mắt tôi, bây giờ Việt kiều được đối xử nhã nhặn, vui vẻ, chừng mực, một cách rất bình đẳng như tất cả các khách du khách. Tôi đón xe Taxi từ phi trường về khách sạn nơi tôi đặt trước ở trung tâm Sài Gòn. Phố xá giờ khang trang, xe cộ ồn ào kín đặc, người người ai cũng vội vàng tất bật chạy theo dòng luân lưu như một cỗ đèn kéo quân. Tôi bỗng giật mình, dường như mình làm vì không còn nhận ra bóng dáng thân yêu của các cô gái Việt Nam ngày cũ nữa.

Cái kỷ ức những cô nữ sinh áo dài trắng đạp xe, vạt sau cài yên, giỏ trước chất đầy tập vở đã đi vào giấc mơ của hoa bướm ngày xưa. Những lời thơ có cánh, xôn xao lòng như “*Những chiếc giỏ xe chở đầy hoa phượng, em chở mùa hè của tôi đi đâu?*” cũng bay vào ngăn kéo lãng mạn của viện bảo tàng văn học nào đó trước thập niên 75. Phái nữ giờ thay đổi từng ngày, từng tháng, từng năm, nhanh đến nỗi bất ngờ. Em hiện đại, “phơi phới” giữa đường, chân ga, tay găng, mắt kiếng râm, mặt khẩu trang, mũ vải rộng vành nằm (trên)dưới mũ bảo hiểm, áo nắng siêu đất, tất cả kín mít từ đầu đến chân.....như phụ nữ Hồi.

Em Huế, Sài Gòn Hà nội ngày nay ra đường được “*ngụy trang đến tận răng*”. Anh nào mà ngớ ngẩn, lạng quạng “*theo ngọc về*”, đến nhà lột hết mũ áo ra mới hay mình làm, lỡ “*theo cọp về*” chỉ có nước tên tồ. Đất mẹ nứt nẻ, toàn cầu bị hâm nóng, tia tử ngoại gia tăng, nhà cửa, cao ốc thành phố thi nhau mọc lên như nấm, bụi bặm, khí độc ô nhiễm khắp nơi, ai mà không sợ? Các em giờ chống nắng triệt để, vì sợ đen, sợ ung thư da. Không những phụ nữ mà tất cả già trẻ lớn bé ai phải “xông pha” ngoài đường cũng phải dùng khẩu trang. Chỉ cách đây vài năm, các cô chỉ đeo khẩu trang sơ sơ và găng tay. Giờ tân thời hơn, “*phát minh mới*” cái áo che nắng đặc chế ra đời, phủ trùm từ đầu đến chân(cho các cô mặc đầm) khiến các cô trông như các phi hành gia hay nhân viên phòng thí nghiệm.

Tuy nhiên, sự cẩn thận nào cũng có cái lý của nó. Không thể chối cãi được, bạn sẽ nhận ra rằng em VN tóc dài, tay lụa, đã thay da, đổi thịt, đẹp, trắng, xinh hơn khi về đến nhà, khi cởi “*vỏ bọc*”. Nhất là các cô làm những nghề cần đến nhan sắc đã biết dùng kem lột da để tự tạo làn da trắng nõn, khiến các bậc tu mi điên đảo khoe nhìn. Tự ngàn xưa, theo quan niệm thẩm mỹ của người VN, khi nhắc đến một phụ nữ đẹp, các cụ nhà ta thường có câu “*trắng da, dài tóc*”. Ngày nay, phụ nữ VN trắng da, dài tóc nhờ được che chắn kỹ càng. Những phụ nữ Hồi cũng vậy, họ rất đẹp và trắng dù ở những nơi mịt mù gió cát sa mạc, khí hậu khắc nghiệt, nhờ trùm kín mít chỉ hở có đôi mắt.

Mới đây, bản tin Swiss Canton, một tỉnh bang của Thụy Điển vừa bầu xong đạo luật “*cấm mặc quần áo che hết khuôn mặt*”, làm tôi chú ý. Lại một nơi nữa, ngoài Pháp và Bỉ, đã ra đạo luật ngăn cấm những chiếc áo có mạng che mặt như Burqas hay Niqabs không được mặc để đi lại. Việt Nam ta có câu “*Nhập gia tùy tục*”. Những phụ nữ Hồi Giáo vẫn không chịu tuân thủ luật cấm, đã bị chặn ở Pháp và bị phạt khoảng 200 đô khi trang phục kín mít chỉ để hở đôi mắt. Hầu hết trong các trường hợp họ đều cởi mạng che mặt không kháng cự nếu cảnh sát yêu cầu, nhưng tháng 7 vừa qua đã có một cuộc nổi loạn gần Versailles khi cảnh sát bắt một phụ nữ Hồi Giáo tháo khăn che mặt.

Cái đẹp huyền bí của những tấm che mặt Burqas hay Niqabs như một khiêu khích vô chừng trí tưởng tượng và tò mò của con người và nó cũng mở ra những huyền thoại. Người phụ nữ Hồi phải che mặt vì bị bắt buộc theo luật định của tôn giáo, của gia đình, của quan niệm gia trưởng độc đoán, của sự an toàn bản thân và cũng để nhận diện tộc phái chính mình. Nếu sai phạm, một người phụ nữ có thể bị đánh đập tàn nhẫn, hiếp dâm và giết chết. Họ được dạy dỗ về sự thiêng liêng của việc gìn giữ thân xác, khuôn mặt chỉ cho riêng một người. Đó chính là người phối ngẫu, mới xứng đáng được hưởng tất cả những cái đẹp thể xác và linh hồn của

người phụ nữ do thương để đã tặng dữ. Chỉ có người chồng mới yêu mến, có ý định gắn bó trăm năm, không lợi dụng họ, xem họ như một món đồ chơi hay hình tượng gợi dục cho phái nam giữa công chúng như thế giới ngày nay thường làm trên mạng, truyền hình và sách báo. Người phụ nữ Hồi hài lòng và chấp nhận cái hay, đẹp, cần được chăm sóc và đem giấu kỹ trái hẳn với quan niệm “*đẹp phô ra, xấu xa đậy lại*”.

Nếu bạn có ghé qua khu vực chợ Bến Thành, Sài Gòn ngay góc đường Nguyễn An Ninh, bạn sẽ thấy chung quanh khu này có rất nhiều tiệm quần áo trưng bày và bán những sản phẩm thủ công thêu tay hay thêu máy rất đẹp và tinh xảo. Những tấm khăn Burqas, Niqabs, các trang phục phụ nữ Hồi thêu hoa màu sắc rực rỡ hay trang nhã được treo và trưng bày khắp nơi dọc theo khu phố này ban ngày cũng như trong khu chợ đêm Bến Thành. Người ngoại quốc ra vào nườm nượp, nhất là những khách buôn người Malaysia. Du khách từ Mã Lai đến để mua những mặt hàng thêu này về bán lại vì nó đẹp, nét thêu tỉ mỉ, mỹ thuật, lại rẻ. Người bán cũng trang phục phụ nữ Hồi và nói tiếng Anh và Mã Lai. Nhìn những bộ quần áo trông giống giống bộ áo dài thêu VN này được các phụ nữ Mã nâng niu đi tới đi lui trả giá bạn sẽ thấy hoa lòng rộ vui vì nền công nghiệp may mặc VN phát triển song song với kỹ nghệ du lịch.

Như chúng ta đã thấy sự khác nhau trong ý nguyện che mặt và thân thể của phụ nữ Việt Nam và phụ nữ Hồi, một bên là tự nguyện vì làm đẹp, một bên là vì lý do tôn giáo và truyền thống. Nhưng kết quả cuối cùng vẫn mang lại cho chúng ta những người đẹp trắng da dài tóc được gói ghém cẩn trọng trong lụa là gấm vóc. Địa cầu thay đổi, con người thay đổi, thế hệ thay đổi, dĩ vãng đen trắng qua đi như những cơn mơ. Hình ảnh những nàng nữ sinh áo trắng tan trường đạp xe đạp đi hàng đàn với nón lá che nghiêng, giờ tan học từng làm xốn xang lòng người, giờ chỉ còn là kỷ niệm.

Thương ơi !!! Thương quá ngày xưa.

Trịnh Thanh Thủy